

Anklagen og erstatningskravet.

115542

H E R R D O M M E R ! (Ærede Rett!)

Hvis jeg under denne saks behandling skulle komme til å begå enkelte feil -f.eks. av formell art - vil jeg på forhånd tillate meg å gjøre oppmerksom på , at dette i tilfelle ikke skjer med hensikt eller ut fra noen slags ond vilje, men utelukkende p.gr.a. at jussen har mange og merkelige irrganger som jeg ikke er kjent med. Jeg ber Dem, herr Dommer, om å gi meg den gode og skjønnsomme hjelp som str.prl.'s § 430, 3die avsnitt gir meg løfte om. Det er mitt håp - ja, jeg tør si det er min t r o , at jeg p.gr. a. det like rikholdige som overbevisende materiale jeg her kan fremlegge for den ærede Rett - tross allt skal kunne føre saken til en for meg så gunstig avgjørelse, at videre sakførsel undgås.

Jeg vil straks tillate meg å trekke opp r a m m e n for nærværende, av meg reiste erstatningssak for tapt helse og bred og påført invaliditet under fengseling, idet saken ved siden av mitt k r a v om erstatning naturlig innebarer i seg en a n k l a g e mot Den norske Stat v/ Det kgl. Justis og Politidepartement for å være skyld i de skader som fengselsoppholdet forårsaket. Og anklagen må jeg, for at den skal bli rettsgyldig, rette mot de enkeltpersoner blant Statens funksjonærer, som bærer ansvaret for de forhold som påklages og som fører til kravet om erstatning. Det er ikke vanskelig i nærv. sak å finne frem til disse enkeltpersoner. De er følgende:

- Nr. 1. Frk. Aaslaug Aasland, fhv.fengseladirektør m.m.,
- " 2. Cand. jur. Sverre Hartmann, fhv.politifullmektig,
- " 3. Fengselslege, frøken Augusta Rasmussen.

Jeg forstår str.pr.l.'s § 331, dens 5. ledd, derhen, at det er hjemlet meg adgang til, for å få saken fullt og helt belyst, å trekke inn alle forhold - av såvel fysisk som psykisk art, som i avgjørende grad har forårsaket min sykdom og invaliditet. Jeg tillater meg iflg. forannevnte lov hjemmel å inndele min anklage i 3 punkter, nemlig:

- I. Fængselstiden på Bredtveit,
- II. - " - på Åkebergvn.kretsfængsel for kvinner,
(i begge fengsler som var rettsfængelse,
altså før noen dom var fallt) og
- III. etter løslatelsen, da jeg som hjelpeløs invalid ble båret ut av fængslet.

Før jeg går over til å behandle de nevnte tre punkter, vil jeg gjøre oppmerksom på, at selv om det for Dommer - skulde høres ut som om jeg "kommer litt ut på viddene" og omtaler ting som i øyeblikket kan fortone seg som saken uvedkommende, så vil dette ingenlunde være tilfellet. Jeg tar kun med/opplysninger om forhold, som har direkte og ^{nødv.} uavviselig forbindelse med min helbredstilstand, og jeg tør derfor tillate meg å be herr Dommeren om å kunne få avgi min anklage mest mulig ubrutt. Så sterkt jeg formår vil jeg hevde, at de psykiske momenter i nærv. sak er av langt mere alvorlig karakter og har forårsaket skadevirkninger langt ut over den naturlige depresjon, som etthvert regulært fængselsopphold almindeligvis fører med seg for ett normalt menneske. Imidlertid skal jeg - som før nevnt ikke gå mer i detalj enn saken krever.

Da jeg ble fængslet den 30. mai 1945 var jeg frisk og sterk. Min helbred var uklanderlig. Dette vil bli bekræftet av forskjellige vittner, bl.a. av kommunelega i Oslo, dr. Joachim Arnesen, som jeg gjennom mitt arbeid for Mogens Thorsens Stiftelse hadde forbindelse med i flere år og like imtil jeg ble arrestert. Etter jeg kom ut fra

fengslet, syk og sdelagt til invaliditet, har han funnet å måtte bevilge meg pensjon som 100 % invalid.

Jeg går så over til anklagens pkt. I:

Fengselstiden på Bredtveit.

Allerede den måte min arrestasjon og fengsling foregikk på, bragte meg like fra begynnelsen av inn i en hjelpeløs utrygglestfølelse m.h.t. hva man heretter kunne komme til å foreta av overgrep mot meg, en følelse som aldri senere, like imtil denne dag, har forlatt meg. Med dette har dertil - forståelig nok - fulgt en sterk sjelelig depressjon. Flere måneders fengsling på sultekost, i de første uker på den beryktede E-brakka, la ganske sikkert grunnlaget til den Beri-beri som brøt ut i full blomst etter overføringen til Åkebergvn. Det første jeg ble beordret til ved innsattelsen på "straffebrakka", som E-brakka omtales som, dette dø-duftende og dø-liknende "mørkarom" hvor jeg ble holdt innesperret i 3 - tre - uker (!), var å tønne den bredfulle dø-dunk for - etter lukten i cellen å dønn - flere dager gammel avføring etter cellens tidligere innehaver. Jeg var på Bredtveit som varetektstfangne prisgitt ett terror-regime, som trosser enhver beskrivelse og som iflg. min egen dyrekjøpte erfaring bare kunne måle seg med infernoet Åkebergvn. kretsf. for kv. Ved siden av den systematiske sulteforingen, som etterhvert bragte meg til randen av fortvilelse, var det en umenneskelig påkjennin til stadighet å måtte være vitne og tilhører til, hva de foregikk omkring meg - ikke minst blant gravide kvinner eller unge mødre som var tatt bort fra sine små barn, som tidlig med at enhver utveg til å forhøre seg om barnas skjebne ble støngt for dem. Forferdelige skrik om hjelp runget ofte gjennom fengselsgangene og de enfte gjerne ble at den ulykkelige ble ført avgårde og innesperret på "Patienten", den meget fryktede og livsfarlige mørkocelle på